

מנערן למבצר דוק

1. יהושע פרק טז

(ה) ויהי גבול בני אפרים למשפחתם ויהי גבול נחלתם מזרחה עטרות אדר עד בית חורן עליון: (ו) ויצא הגבול הימה הממקמת מצפון ונסב הגבול מזרחה תאנת שלה ועבר אותו ממזרח ינוחה: (ז) ויבד מינוחה עטרות ונערתה ופגע ביריחו ויצא הירדן:

2. מלכים ב פרק ב

(ט) ויאמרו אנשי העיר אל אלישע הנה נא מושב העיר טוב פאשר אדני ראה והמים רעים והארץ משקלת: (כ) ויאמר קחו לי צלחית חדשה ושימו שם מלח ויקחו אליו: (כא) ויצא אל מוצא המים וישלך שם מלח ויאמר כה אמר יקוק רפאתי למים האלה לא יהיה משם עוד מות ומשקלת: (כב) וירפו המים עד היום הזה כדבר אלישע אשר דבר: פ (כג) ויעל משם בית אל והוא עלה בדרך ונערים קטנים יצאו מן העיר ויתקלו בו ויאמרו לו עלה קרח עלה קרח: (כד) ויפן אחריו ויראם ויקללם בשם יקוק ותצאנה שתיים דבאים מן העיר ותבקענה מהם ארבעים ושני ילדים: (כה) וילך משם אל הר הכרמל ומשם שב שמרון:

3. תלמוד בבלי מסכת סוטה דף מו עמוד ב

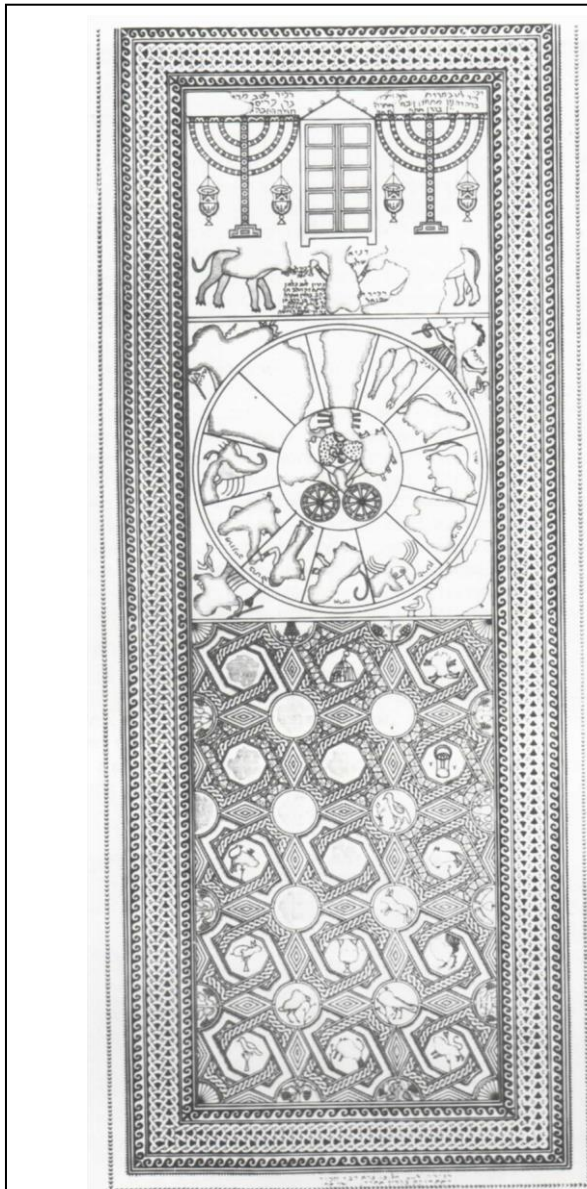
ויעל משם בית אל והוא עלה בדרך ונערים קטנים יצאו מן העיר ויתקלו בו ויאמרו לו עלה קרח עלה קרח, אמרו לו: עלה שהקרכת עלינו את המקום. מאי ונערים קטנים? אמר ר' אלעזר: שמונערים מן המצות, קטנים - שהיו מקטני אמנה. תנא: נערים היו, ובזבזו עצמן כקטנים. מתקיף לה רב יוסף: ודלמא על שם מקומן! מי לא כתיב: +מלכים ב' ה+ וארם יצאו גדודים וישבו מארץ ישראל נערה קטנה, וקשיא לן: נערה וקטנה! ואמר ר' פדת: קטנה דמן נעורן! התם לא מפרש מקומה, הכא מפורש מקומן.

4. "ציוה ה' ליעקב סביב צריו" (איכה א' ז):

"כגון: חלמיש לנוה. קסטרא לחיפה, סוסיטא לטבריה. יריחו לנערן, לוד לאונו, ערים צרות זו לזו" (איכה רבה א' י"ז, מדרש שמואל פרק ט"ו כ"ו כ"ג).

5. "קראו לו אלפידוס דוכס. היות שכדוכס עמד בראש המנזר בדוקה והשיב אחר את התקפות מלאי הקנאה רבה של העבריים ששיבו במקום נערן".

6. "היה היה נזיר על הר סיני למופת. ולבסוף נדחף בחזיונות ובחלומות השטן ויפול בחוב היהדות ונימול. פעמים רבות הראה לו השטן חלומות אמת, ובאחרונה הראה לו השטן את המון הקדושים והשליחים וכל הנוצרים (יושבים) אפלים ומצד שכנגד את משה וכל הנביאים ואת עם ישראל מזהירים בזהר נהדר וחיים שמחה וששון. וכשראה האומלל את זה קם ועזב פתאום את הה הקדוש (סיני) ובא לפלסטינה לנערן ולליביאס, שהם מרכזים ליהודים. ואחרי שסיפר להם מה שהראו לו בחזיונות השטניים נכנס בברית אברהם ונתגייר ולקח לו אישה ויהי מורה בגלוי את תורת היהודים נגד האמונה הנוצרית ויקראו לו היהודים אברהם".
(מתוך: לפני אפרים ובנימין)

7. "ותלמי בן-חבובו שר-צבא בערבות יריחו ויהי לו כסף וזהב הרבה: כי היה חתן הכהן הגדול (שמעון) ויגבה לבבו ויחפוץ לכבוש את הארץ ויועץ במרמה על שמעון ועל בניו לאבדם ושמעון היה עובר את הערים בארץ וידאג לצרכיהם וירד ליריחו הוא ומתתיהו ויהודה בניו בשנת שבע ושבעים ומאה בחודש אחד-עשר הוא חודש שבט (135 לפנה"ס); ויקבל אותם בן-חבובו במרמה אל המבצר הנקרא דוק אשר בנה ויעש להם משתה גדול ויחבא שם אנשים וכאשר השתכר שמעון ובניו קם תלמי ואשר אתו ויקחו את נשקם ויבואו אל שמעון אל המשתה וימיתו אותו ואת שני בניו ואחדים מנערויו."

(מקבים א, ט"ז, י"א-ט"ז)

8. "ותלמי מיהר לברוח אל אחת המצודות ממעל ליריחו הנקראת בשם דגון. הורקנוס (בנו השלישי של שמעון) ירש את הכהונה הגדולה, אשר היתה לאביו, והקריב זבחים לאלהים, ואחרי כן מהר לרדוף את תלמי למען הציל את אמו ואחיו. ובהצותו על המצודה גבר הורקנוס במלחמה, אבל צרות לבו הנאמנות היו לו למכשול. כי מדי פעם בפעם כשקשתה המלחמה על תלמי ציוה להביא את אמו הורקנוס ואחיו על החומה למקום רואים ולדוש את בשרם לעיני השמש. וגם הילך עליהם אימים, כי ישליך אותם מראש החומה, אם לא יעזבהו יוחנן לנפשו חיש מהר. לשמע הדברים האלה כבשו רחמי הורקנוס ופחדו את כעסו ועברתו. ואמו לא שמה לב ליסורים ולאימת המוות ופרשה את ידיה אל בנה והשביעה אותו לבל יחת מהזדון הנעשה לה, ולא יחמול על הרשע, כי ינעם לה מותה בידי תלמי מחיי נצחים, אם רק יתן הזד את הדין על כל הרעה אשר עולל למשפחתה. מדי השיב יוחנן אל לבו את אומץ רוח אמו ומדי שמעו את תחנוניה, מהר להתנפל על המצודה, אבל בראותו אותה לקויה ומרוטה, שחה נפשו מעצם מכאוביו. על כן ארך המצור זמן רב, עד אשר הגיעה שנת השמיטה, אשר בה שובתים היהודים אחת לשבע שנים, כדרך שבת השבוע ובעבור זה נפדה תלמי מן המצור והמית את אחי יוחנן על אמם, וברח לו אל זינון המכונה קוטילא העריץ, המושל ברבת עמון".

(יוסף בן מתתיהו, מלחמות, א, ב, ג-ד)

